

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ – ΑΝΘ ΙΛΙΣΙΩΝ

Ἡ ἀχαλίνωτη γλῶσσα

Ἡ γλῶσσα εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ σημαντικότερα μέλη τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανισμοῦ. Σὲ σύγκριση μὲ ἄλλα ἀνθρώπινα μέλη, ὅπως γιὰ παράδειγμα τὰ χέρια ἢ τὰ πόδια, εἶναι πολὺ μικρότερη. Ὅμως ἡ δύναμή της εἶναι τεράστια. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ λαϊκὴ σοφία, ἐπιθυμῶντας νὰ ἐκφράσει τὴν ἀκατανίκητη δύναμη τῆς γλώσσας, λέει χαρακτηριστικὰ: «ἡ γλῶσσα κόκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκαλα τσακίζει». Ἀκόμη, θὰ πρέπει νὰ λεχθεῖ προκαταρκτικὰ ὅτι ἡ γλῶσσα, πέρα ἀπὸ τὴ δύναμη ποὺ διαθέτει, εἶναι καὶ ὁ καθρέφτης τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου. Εἶναι τὸ ὄργανο ἢ τὸ ὄχημα μὲ τὸ ὁποῖο ἐξωτερικεύονται ἢ μεταφέρονται παντοῦ οἱ ἐσωτερικὲς μας καταστάσεις καὶ διαθέσεις.

α) Ἡ θετικὴ λειτουργία τῆς γλώσσας

Μὲ τὴ γλῶσσα εὐλογοῦμε καὶ δοξάζουμε τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ. Ἐκφράζουμε προσευχητικὰ τὴν εὐγνωμοσύνη μας ἀπέναντι στὶς τόσες πολλὲς καὶ μεγάλες εὐεργεσίες Του πρὸς ἐμᾶς καὶ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Μάλιστα δὲ Τὸν δοξάζουμε καὶ Τὸν εὐχαριστοῦμε ὅπως ἰδιαίτερα γιὰ τὸ μεγαλύτερο καὶ σπουδαιότερο δῶρο Του, ποὺ εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία. Καὶ, βέβαια, ὅπως ὁ Κύριος μᾶς δίδαξε, Τοῦ ἀπευθύνουμε τὰ αἰτήματά μας μὲ τὴ συνείδηση ὅτι

μιλάμε στὸν ἐπουράνιο Πατέρα μας. Μὲ τὴ γλῶσσα, ἐπίσης, ἐκφράζουμε τὴν ἀγάπη μας πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ αἷμα Του πάνω στὸ Σταυρό. Μὲ τὰ λόγια μας στηρίζουμε τοὺς ἀδυνάτους καὶ παρηγοροῦμε τοὺς ἐμπερίστατους καὶ σὲ πειρασμούς καὶ δοκιμασίες εὕρισκομένους ἀδελφούς μας.

β) Ἡ ἀρνητικὴ λειτουργία τῆς γλῶσσας

Μὲ τὴ γλῶσσα εἶναι δυνατὸν νὰ γογγύσουμε ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Μπορεῖ νὰ ἐκφράσουμε ἀκόμη καὶ ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἀγαθότητα καὶ εὐσπλαχνία Του, ἰδιαίτερα ὅταν κατὰ τὴ γνώμη μας συμβαίνουν στὴ ζωὴ μας πράγματα ποὺ δὲ μᾶς «ἀξίζουν». Μὲ τὴ γλῶσσα καὶ τὰ λόγια μας πικραίνουμε τοὺς ἀδελφούς μας, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἀγαπητά μας πρόσωπα. Αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ, ὅταν ἀδιάκριτα δὲν μπαίνουμε στὴ θέση τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ καταλάβουμε τί καὶ πόσο ἀντέχει ὁ ἄλλος. Ἀντίθετα μὲ τὰ ἀκριτα λόγια μας ξύνουμε τὶς πληγές του καὶ τοῦ προσθέτουμε πόνο στὸν πόνο του. Μὲ τὴ γλῶσσα ἐκφέρουμε λόγια ἀργά, χωρὶς νόημα, φλύαρα, «σαπρά», γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ δώσουμε λόγο ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. Ἀκόμη, μὲ τὴ γλῶσσα λέμε ψεύδη ποὺ βλάπτουν ἐμᾶς καὶ τοὺς ἄλλους ἢ ἀπλά μᾶς καθιστοῦν ἀναξιόπιστους. Μὲ τὴ γλῶσσα, τέλος, εἶναι δυνατὸν νὰ συκοφαντήσουμε τοὺς ἄλλους καὶ νὰ γίνουμε αἰτία νὰ ὑποστοῦν εἴτε ἠθικὴ εἴτε ὑλικὴ βλάβη.

γ) Ἡ γλῶσσα χρειάζεται χαλιναγώγηση

Πρὶν νὰ μιλήσουμε, πρέπει νὰ σκεφτοῦμε αὐτὰ ποὺ θὰ ποῦμε. Ἀκόμη καὶ ἂν αὐτὰ ποὺ θὰ ποῦμε ἀναφέρονται στὸ Θεὸ καὶ ὅλα τὰ σχετιζόμενα μὲ Αὐτόν. Αφοῦ τὰ λόγια μας ἔχουν ὡς πηγὴ τὸν ἐσωτερικό μας κόσμο, εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ εἶναι βουτηγμένα μέσα στὴν ἐμπάθειά μας καὶ νὰ εἶναι λόγια χρωματισμένα ἀπὸ αὐτήν. Δηλαδή, ἂν ἔχουμε ζήλια ἢ φθόνο γιὰ κάποιον, τότε τὰ λόγια μας θὰ

εἶναι ἀρρωστημένα ἀπὸ τὸ πάθος ποῦ ἔχουμε. Ἄν, ἀκόμη χειρότερα, ἔχουμε μίσος στὴν καρδιά μας, τότε τὰ λόγια μας δὲ θὰ ἔχουν σχέση μετὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ δίκαιο ἀλλὰ θὰ εἶναι σὰν φαρμακερὰ βέλη, ποῦ ἐκτοξεύονται μετὰ ἀποκλειστικὸ στόχο νὰ πληγώσουν τὸν ἄλλο. Ὅσο πιὸ καθαρὸς εἶναι ὁ ἐσωτερικὸς μας κόσμος τόσο πιὸ ὁμορφα, πιὸ ἐποικοδομητικὰ εἶναι τὰ λόγια μας. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ καθαριστεῖ ὁ ἐσωτερικὸς μας κόσμος, τὸ βάθος τῆς καρδιάς μας, ἅς ἀσκηθοῦμε, τουλάχιστον, στὸ νὰ προσέχουμε πότε ἀνοίγουμε τὸ στόμα μας καὶ προπα- ντὸς τί λέμε.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος συμβουλεύει σὲ πρώτη φάση νὰ κλείσουμε τὰ δόντια μας, τὸ στόμα μας, ὥστε νὰ μὴ μᾶς φύγουν τὰ λόγια καὶ, στὴ συνέχεια, ἴσως μπορέ- σουμε νὰ κάνουμε βαθύτερο ἔλεγχο πάνω στὰ συναισθή- ματα, στὶς κινήσεις τῆς καρδιάς μας.

Ἐνας Ἀθηναῖος ἐπισκέφτηκε τὸ Σωκράτη καὶ ἄρχισε νὰ κατηγορεῖ ἕναν κοινὸ φίλο. Γιὰ μία στιγμή ὁ Σωκράτης τὸν διακόπτει καὶ τοῦ λέει:

- Αὐτὰ ποῦ θὰ μοῦ πεῖς τὰ πέρασες ἀπὸ τὰ τρία κόσκι- να; Τὸ πρῶτο εἶναι τὸ κόσκινο τῆς **ἀλήθειας**. Ἐξακριβώσεις ἂν αὐτὸ ποῦ θὰ μοῦ πεῖς εἶναι ἀληθές;

- Ὁχι, ἀπάντησε ὁ συνομιλητὴς του, ἀλλὰ ἄκουσα νὰ τὸ λένε.

- Τότε τὸ πέρασες ἀπὸ τὸ κόσκινο τῆς **καλοσύνης**; Αὐτὸ ποῦ πρόκειται νὰ πεῖς εἶναι καλὸ καὶ ὠφέλιμο;

- Δυστυχῶς οὔτε καὶ αὐτὸ ἔγινε, ἀπάντησε ὁ ἐπισκέ- πτης τοῦ φιλοσόφου.

- Τότε μήπως τὸ πέρασες ἀπὸ τὸ κόσκινο τῆς **ἀνάγκης**;

- Δυστυχῶς οὔτε καὶ αὐτὸ ἔγινε, ἀπάντησε ὁ συνομι- λητὴς του.

- Τότε, ἀφοῦ δὲν πέρασε ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ κόσκινα, δὲ θέλω νὰ τὸ ἀκούσω.

δ) Ἡ ζημιὰ πού γίνεται ἀπὸ τὴν ἀχαλίνωτη γλῶσσα μοιάζει νὰ εἶναι ἀδιόρθωτη

Στὸ βιβλίον τοῦ «Γεροντικοῦ» διαβάζουμε: Κάποιος νέος, πού ἦταν ἐπιρροεπὴς στὸ παράπτωμα τῆς κατάκρισης καὶ ἤθελε νὰ διορθωθεῖ, ἐπισκέφτηκε ἓνα γέροντα πνευματικό, προκειμένου νὰ τοῦ ἐκθέσει τὸ παράπτωμά του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή του. Καὶ ὁ διακριτικὸς γέροντας, γιὰ νὰ τὸν διδάξῃ, τοῦ λέγει:

- Διαπιστώνω, παιδί μου, τὸ μεγάλο σου παράπτωμα, τὴ φρικτὴ αὐτὴ συνήθεια, γι' αὐτὸ κι ἔχω νὰ σοῦ δώσω μία συμβουλή. Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ φέρε μου ἓναν πετεινὸ σφαγμένο.

Ὁ νέος ἔκανε ὑπακοή καὶ ἔφερε στὸ γέροντα τὸ σφαγμένο πετεινό. Τότε ὁ γέροντας τοῦ λέγει:

- Βγες ἔξω, περπάτησε γιὰ δύο ὥρες, ἀλλὰ περπατώντας νὰ μαδάς τὸν πετεινό. Ὅταν ἐπιστρέψῃς ὁ πετεινὸς νὰ εἶναι μαδημένος.

Ὁ νέος ἔπραξε ἔτσι καὶ μετὰ ἀπὸ δύο ὥρες ἐπέστρεψε, ἀφοῦ ἐξετέλεσε κατὰ γράμμα τὶς ἐντολές τοῦ γέροντα. Τότε ὁ γέροντας τοῦ λέγει ξανά:

- Πήγαινε τώρα, παιδί μου καὶ μάζεψε τὰ πούπουλα τοῦ πετεινοῦ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα.

- Γέροντα, τοῦ λέγει ὁ νέος, αὐτὸ πού μου λέτε δὲ γίνεται, εἶναι ἀδύνατον, ὅσο κι ἂν προσπαθήσω. Ἐξω φυσᾷ δυνατὸς ἄνεμος. Οὔτε ἓνα πούπουλο πρόκειται νὰ βρῶ.

- Ναι, παιδί μου, τὸ ξέρω. Μάθε ὅτι τὰ λόγια τῆς κατακρίσεως μοιάζουν μὲ τὰ πούπουλα τοῦ πετεινοῦ. Τὰ παίρνει ὁ ἄνεμος καὶ τὰ διασκορπίζει παντοῦ. Δὲ μαζεύονται. Διαπιστώνεις τώρα πόσο κακὸ κάνεις μὲ τὴν κακὴ σου συνήθεια;

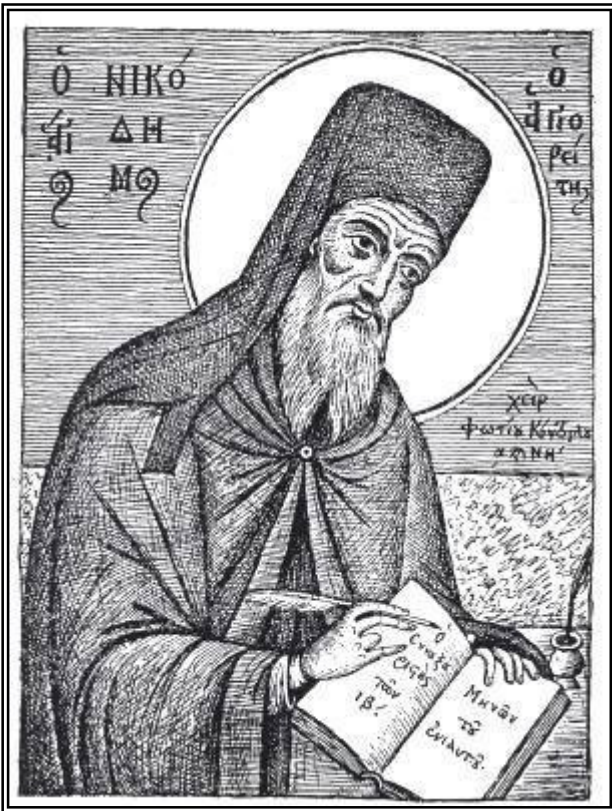
Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εὐκόλα μπορεῖ νὰ συμπεράνει κανεὶς πόσο σημαντικό εἶναι τὸ νὰ δώσουμε ἰδιαίτερη προσοχή

στό τί λέμε καί στό πῶς ἐπικοινωνοῦμε λεκτικά μέ τούς ἄλλους.

Ἄς εἶμαστε, λοιπόν, ιδιαίτερα προσεκτικοί καί στό τί λέμε καί στό τί ἀκοῦμε. Ἄς ἔχουμε τουλάχιστον τήν ἔγνοια αὐτά τά δύο, τό τί λέμε καί τό τί ἀκοῦμε, νά ἔχουν τό στοιχεῖο τῆς ἀντικειμενικότητας (ἀλήθεια), τῆς ὠφέλειας καί τῆς ἀναγκαιότητας.

Πρωτοπρεσβύτερος

Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης

Ἐξέτασε τόν ἑαυτό σου:
Πόσο πραγματικά
ἐπιθυμεῖς τή σωτηρία
τῆς ψυχῆς σου;

Πολλές φορές ὁ Χριστός στό τέλος τῆς διδασκαλίας Του προέτρεπε τούς ἀκροατές τῶν λόγων Του μέ τή φράση: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω», δηλαδή ὅποιος ἔχει αὐτιά γιά ν' ἀκούει, ἄς ἀκούει. Αὐτό ση-

μαίνει ὅτι γιά νά μπορέσει κάποιος νά μπεῖ στή διαδικασία νά ἐφαρμόσει τή διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας, πρέπει, πρῶτα καί πάνω ἀπό ὅλα, νά τὸ ἐπιθυμεῖ. Μὲ αὐτὸ τὸ σκεπτικό, παρατηρῶντας τή χαλαρότητα, μέ τὴν ὁποία πολλοὶ ἄνθρωποι προσεγγίζουν τή διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας, εὐκόλα μποροῦμε νά ἀναρωτηθοῦμε: ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ πραγματικά τή σωτηρία του;

Γιὰ νὰ ἀπαντήσουμε στὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ παραθέσουμε μία διδασκαλία ἐνὸς βαθύτατου γνώστη τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἀπὸ τὸ ἔργο του: «Πνευματικὰ Γυμνάσματα».

Σὲ ἓνα σημεῖο τοῦ ἔργου του αὐτοῦ ποὺ ἐπιγράφεται: «Ἐξέτασις Πρώτη - Ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπου ἔχεις διὰ νὰ σώσης τὴν ψυχὴν σου», ὁ ἅγιος Νικόδημος προτείνει:

Α'. «Ἐξέτασε, ἀδελφέ, τὴν ἐπιθυμία ποὺ ἔχεις γιὰ τὴ σωτηρία σου. Ἐπειδὴ τὰ μεγάλα καὶ σημαντικὰ θέματα τῆς ζωῆς του ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ τὰ ἐπενδύει καὶ μὲ μία μεγάλη ἐπιθυμία καὶ ἔτσι ἀποβαίνει εὐτυχὲς τὸ τέλος τῶν πράξεών του. Ἀλλιῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπερβαίνει τὰ ἐμπόδια ποὺ θὰ συναντήσῃ στὸ νὰ πετύχει τὸ στόχο του».

Στὰ πρῶτα αὐτὰ λόγια τοῦ ἁγίου βλέπουμε ὅτι θεωρεῖ αὐτονόητο ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιθυμεῖ τὴ σωτηρία του καὶ μάλιστα σὰν ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ δύσκολα θέματα τῆς ζωῆς του. Ἐρώτημα: Τὸ ἀντιλαμβανόμαστε αὐτὸ ὅλοι; Θεωροῦμε τὴ σωτηρία μας τὸ σημαντικότερο θέμα τῆς ζωῆς μας; Σύμφωνα μὲ τὸν ἅγιο Νικόδημο ἡ δύναμη μὲ τὴν ὁποία ἐπιθυμοῦμε κάτι, δείχνει καὶ τὸ πόσο μᾶς ἀπασχολεῖ.

Στὴ συνέχεια ὁ ἅγιος μᾶς παροτρύνει:

Β'. «Νὰ ἐξετάσουμε τὸ θέμα τῆς ἐπιθυμίας μας γιὰ σωτηρία,

- ἂν εἶναι τόσο **δυνατὴ** ποὺ νὰ μᾶς παρακινεῖ σὲ καλὰ ἔργα, γιατί μία ἐπιθυμία ποὺ δὲν ὀδηγεῖ σὲ κάποια πράξη καὶ ἀνάλογο ἀποτέλεσμα εἶναι νεκρὴ. Τέτοιες ἐπιθυμίες ἔχουν καὶ ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι γεμάτος τώρα ὁ ἅδης.

- ἂν εἶναι **ἄκρα** καὶ **ὑπερβολικὴ**, διότι εἶναι ντροπὴ αὐτὸ ποὺ παρατηρεῖται, νὰ ἐπιθυμεῖ κανεὶς μὲ τόση θέρμη

τὰ φθαρτὰ καὶ ἀνώφελα πράγματα, ἐνῶ γιὰ τὴ σωτηρία του νὰ ἐπιδεικνύει τόση χαυνότητα καὶ ψυχρότητα.

• ἂν εἶναι **μοναχή**, δηλαδή ἂν ἐπιθυμεῖ αὐτὴ καὶ μόνη τὴ σωτηρία, ἐνῶ τὰ ἄλλα θέματα τὰ ἐπιθυμεῖ στὸ βαθμὸ πὺ συμβάλλουν στὴ σωτηρία αὐτῆ. Ὅσα δὲ εἶναι ἀντίθετα σ' αὐτὴ τὰ μισεῖ καὶ τὰ ἀποστρέφεται».

Συνεχίζοντας ὁ ἅγιος Νικόδημος μᾶς προσκαλεῖ:

Γ'. «Νὰ ἐξετάσουμε τώρα τὴν ψυχρότητα πὺ ἐμφανίζουμε στὴν ἐπιθυμία μας γιὰ σωτηρία. Αὐτὴ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς πὺς νομίζουμε ὅτι ἡ σωτηρία μας εἶναι εὐκόλο νὰ κατορθωθεῖ. Αὐτὴ τὴ σκέψη προσπαθεῖ ὁ διάβολος μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια νὰ ριζώσσει στὸ μυαλό μας, γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὀκνηρίας μας καὶ τῶν ὑπόλοιπων παθῶν. Ἀλλὰ τὰ λόγια καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων καὶ πολὺ περισσότερο τὰ λόγια καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς ἀναγκάζουν νὰ θεωροῦμε τὸ θέμα τῆς σωτηρίας δύσκολο καὶ σοβαρὸ θέμα, γιὰ τὸ ὁποῖο χρειάζεται νὰ ἐπιδείξουμε πολλὴ ἐπιμέλεια στὴ ζωὴ μας».

Δ'. «Σκέψου, τώρα, ποιά μέσα μεταχειρίζεσαι γιὰ νὰ σωθεῖς. Ποιά ἔργα προκοπῆς προσθέτεις γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴ σωτηρία σου. Ἦ μήπως ἀναβάλλεις τὰ ἔργα αὐτὰ γιὰ τὸ μέλλον, ὅταν συναντᾷς κάποια δυσκολία στὴν ἐπιτέλεση τοῦ καλοῦ. Καὶ μπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ περιμένεις νὰ τὰ κάνεις αὐτὰ λίγο πρὶν τὴν ὥρα τοῦ θανάτου σου, ἢ ὁποῖα ὅμως εἶναι τόσο ἀβέβαιη καὶ ἔχει τόσα ἐμπόδια».

ΣΤ'. «Δύο εἶναι τὰ μεγάλα ἐμπόδια στὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ζωὴ πὺ εἶναι δοσμένη στὶς ἡδονές. Ἦ ὑπερηφάνειά μας ἐμποδίζει τὴ θεία χάρη νὰ κατοικήσει μέσα μας καὶ ἡ τρυφηλὴ ζωὴ μᾶς ἐμποδίζει νὰ συνεργήσουμε στὸ νὰ λάβουμε αὐτὴ τὴ χάρη».

Ζ'. «Ἐξέτασε ἂν ἔχεις γνώμη ἐντελῶς ἀντίθετη στή σωτηρία σου. Τέτοια εἶναι νὰ νομίζεις πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖς ἐσὺ ν' ἁμαρτάνεις χωρὶς φόβο καὶ ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ δὲ θὰ ἐπιτρέψει νὰ κολαστεῖς. Ἡ πῶς μπορεῖς νὰ ζεῖς κατὰ τὴν ὀρεξή σου, ἀρκεῖ μετὰ νὰ ἐξομολογηθεῖς... Καὶ πῶς πρέπει νὰ ξεφαντώνεις ὅταν εἶσαι νέος καὶ ὕστερα μετανοεῖς καὶ σώζεσαι. Καὶ ἄλλες τέτοιες σκέψεις παρόμοιες, ἀντίθετες στή διδασκαλία τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἐπομένως ἀπατηλές καὶ πλανερές, τὶς ὁποῖες σπέρνει ὁ διάβολος στὸ νοῦ τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ τοὺς φέρει στήν ἀπώλεια... Ἄν ἡ θέληση τοῦ ἀνθρώπου διαφθαρεῖ, μπορεῖ ὁ νοῦς, ὡς ἀνώτερος, νὰ τὴ διορθώσει μὲ τὸν ὀρθὸ λογαριασμό. Ἄν ὅμως διαφθαρεῖ ὁ νοῦς καὶ ἔχει τέτοιες σκέψεις ποιὸς θὰ βρεθεῖ νὰ τὸν διορθώσει;...

Λοιπόν, ἐξέτασε μὲ ἀκρίβεια καὶ μάθε τὰ ἐλαττώματά σου σὲ ἓνα θέμα τόσο σημαντικὸ ὅσο εἶναι ἡ σωτηρία σου. Καὶ σκέψου τὶς ἀφορμὲς ποὺ σὲ παρακινοῦν νὰ διορθωθεῖς καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ θερμὰ νὰ σοῦ δώσει τὴ χάρη Του καὶ νὰ σὲ φωτίσει νὰ μὴν ἐμποδίσεις τὴ σωτηρία σου ἀλλὰ νὰ συνεργήσεις μὲ ὅλη τὴν προθυμία σου νὰ σώσεις μία ψυχὴ ποὺ δὲν εἶναι ἄλλου ἀλλὰ ἡ δική σου καὶ δὲν εἶναι δύο ἀλλὰ εἶναι μοναδική καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶναι θνητὴ καὶ προσωρινή, ἀλλὰ παντοτινὴ καὶ ἀθάνατη· «σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν» (Γεν. 19, 17).

(ἀπόδοση: πρωτ. Παναγιώτης Κουρούπης)

«ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ»

Ἔκδοση Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης

Ἄνω Ἰλισίων

Τηλ. 210 7785742 - 210 7486181

email: agmarin@otenet.gr

Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2013

• Αριθ. Φύλλου 184 • Ἔτος ΚΑ'

Υπεύθυνος Σύνταξης:

πρωτοπρ. Κων/νος Καραϊσαρίδης

Διανέμεται δωρεάν - Εισφορές δεκτές